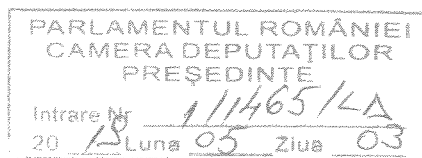

[Handwritten signature]

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

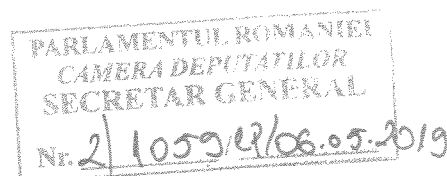
Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.1176A/2019

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ
NR. 3469 / 03 MAY 2019

Domnului
Liviu Nicolae DRAGNEA
Președintele Camerei Deputaților

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de deputați aparținând Grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal și Uniunii Salvați România, referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator.

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 12 iunie 2019 (inclusiv în format electronic, la adresa de e-mail ccr-pvd@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 26 iunie 2019.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

Președinte,

Prof.univ.dr. Valer DORNEANU

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr.

1176 A / 2019

ROMANIA

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ

NR. 3447

02 MAY 2019

ORA 16⁰⁵

Parlamentul României
Camera Deputaților
Cabinet Secretar general

București, 2 mai 2019
Nr. 2/3764

Domnului Valer DORNEANU
Președintele Curții Constituționale

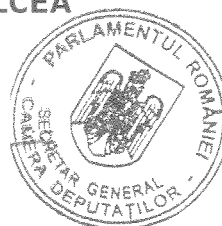
Stimate domnule Președinte,

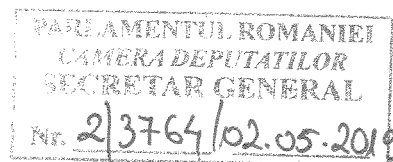
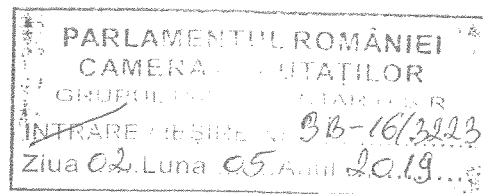
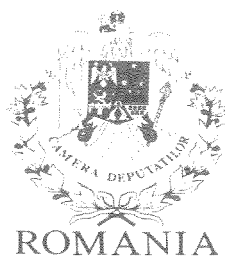
Vă trimitem, alăturat, sesizarea formulată de deputați aparținând Grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal și Uniunii Salvați România referitoare la Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator (Plx nr.483/2016).

Cu aleasă considerație,

SECRETAR GENERAL

Silvia Claudia MIHALCEA

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

Către:

SECRETARIATUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

Doamnei Silvia-Claudia Mihalcea

Doamnă Secretar General,

În temeiul art. 146 lit. a) din Constituția României și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, vă depunem alăturat sesizarea de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator (PLx 483/2016), solicitându-vă să o înaintați Curții Constituționale a României, în ziua depunerii.

Cu stimă,

Lider Grup USR

Cristina Mădălina PRUNĂ

Lider Grup PNL

Raluca TURCAN

**Parlamentul României
Camera Deputaților**

**Domnului Valer DORNEANU,
Președintele Curții Constituționale**

DOMNULE PREȘEDINTE,

În conformitate cu prevederile art. 146 lit. a) din Constituția României, republicată, și ale art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale a României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, deputații semnatari ai listei anexate formulăm prezenta

SESIZARE DE NECONSTITUȚIONALITATE

a art. I pct. 3 și art. I pct. 16 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator (PL-x nr. 483/2016), pe care le considerăm neconforme cu dispozițiile art. 147 alin. (4), art. 1 alin. (5) și art. 21 din Constituția României, republicată, pentru motivele expuse în continuare.

Prin Decizia nr. 266/2014, Curtea Constituțională a statuat că prevederile art. 2 alin. (1) și (1²) din Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, conform cărora persoanele fizice și juridice erau obligate să participe la ședința de informare privind avantajele medierii, sub sancțiunea respingerii unei eventuale cereri de chemare în judecată ca inadmisibilă în cazul neîndeplinirii prealabile de către reclamant a acestei obligații, sunt neconstituționale.

Dispozițiile declarate neconstituționale aveau următorul conținut:

„Art. 2. - (1) Dacă legea nu prevede altfel, părțile, persoane fizice sau persoane juridice, sunt obligate să participe la ședința de informare privind avantajele medierii, inclusiv, dacă este cazul, după declanșarea unui proces în fața instanțelor competente, în vederea soluționării pe această cale a conflictelor în materie civilă, de familie, în materie penală, precum și în alte materii, în condițiile prevăzute de lege.

Art. 2 - (1²) Instanța va respinge cererea de chemare în judecată ca inadmisibilă în caz de neîndeplinire de către reclamant a obligației de a participa la ședința de informare privind medierea, anterior introducerii cererii de chemare în judecată, sau după declanșarea procesului până la termenul dat de instanță în acest scop, pentru litigiile în materiile prevăzute de art. 601 alin. (1) lit. a) -f).“

În motivarea acestei soluții, Curtea Constituțională a constatat încălcarea art. 21 din Constituție, reținând printre altele că, *„Obligatorietatea participării la informarea despre avantajele medierii reprezintă o îngădire a accesului liber la justiție, deoarece se constituie într-un filtru pentru exercitarea acestui drept constituțional, iar prin sancțiunea inadmisibilității cererii de chemare în judecată, acest drept este nu doar îngădit, ci chiar interzis.“*

Prin Decizia nr. 560/2018, Curtea Constituțională a stabilit că prevederile art. I pct. 10 [cu referire la art. 43 alin. (2¹) din Legea nr. 192/2006], ale art. I pct. 16 [cu referire la partea introductivă a alin. (1) al art. 60¹ din Legea nr. 192/2006] și ale art. I pct. 21 [cu referire la art. 76 din Legea nr. 192/2006] din legea care face obiectul prezentei sesizări, prin care erau reintroduse obligațiile încercării procedurii medierii anterior inițierii unui proces și dovedirii acestui fapt în fața instanței, respectiv era introdusă obligația judecătorului de a trimite părțile la mediere, în anumite cauze care se află pe rolul primei instanțe de judecată de mai mult de 18 luni fără a fi soluționate, sunt neconstituționale.

Dispozițiile declarate neconstituționale aveau următorul conținut:

„(2¹) În cauzele prevăzute la art. 60¹, înainte de introducerea cererii de chemare în judecată, părțile **vor încerca** soluționarea litigiului prin mediere.”

„60¹. – (1) În litigiile ce pot face, potrivit legii, obiect al medierii sau al altei forme alternative de soluționare a conflictelor, părțile și/sau partea interesată, după caz, **sunt ținute să facă dovada că au încercat procedura medierii**, în următoarele materii: [...]”

„Art. 76. – Judecătorul, în baza rolului activ, aplicând dispozițiile art. 227 din Codul de procedură civilă, **dispune trimiterea părților la mediere**, în cauzele ce pot face, potrivit legii, obiect al medierii, și care se află pe rolul primei instanțe de judecată de mai mult de 18 luni de la investirea acesteia, fără a fi soluționate, exceptând cauzele în care acestea au încercat soluționarea prin mediere.”

Referitor la prima dispoziție, Curtea Constituțională a reținut că din interpretarea gramaticală a sintagmei *“vor încerca”* rezultă că părțile unui litigiu sunt obligate să încerce soluționarea litigiului prin mediere. În sens contrar, dacă legiuitorul nu ar fi dorit instituirea obligativității încercării de soluționare a litigiului prin mediere, atunci ar fi folosit sintagma *“pot încerca”*. De asemenea, Curtea Constituțională a stabilit că din interpretarea sistematică a dispozițiilor legii rezulta că voința legiuitorului a fost aceea a introducerii obligativității încercării de soluționare a litigiului prin mediere, deoarece a modificat și partea introductivă a dispozițiilor art. 60¹ din Legea nr. 192/2006, stabilind că *“părțile sunt ținute să facă dovada că au încercat procedura medierii”*.

Chiar dacă legiuitorul nu a instituit nicio sancțiune pentru neîndeplinirea încercării soluționării litigiului prin mediere, Curtea Constituțională a considerat că dispozițiile art. 43 alin. (2¹) din Legea nr. 192/2006, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 10 din legea criticată, reprezintă norme imperative onerative, care obligă părțile să încerce soluționarea litigiului prin mediere. Astfel, textul de lege criticat reprezintă o normă care impune părților o anumită acțiune, iar nu o normă permisivă, care ar lăsa la aprecierea părții alegerea unei anumite conduite, și anume aceea de a încerca sau nu soluționarea litigiului prin mediere. Însăși impunerea acestei conduite părților, prin folosirea sintagmei *“vor încerca”*, fără a fi urmată de vreo sancțiune sau de indicarea vreunei conduite a judecătorului, în cazul în care părțile nu vor încerca soluționarea litigiului prin mediere, determină caracterul neclar și imprecis al normei criticate, ceea ce contravine dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție.

Referitor la a doua dispoziție, Curtea Constituțională a reținut că prin folosirea sintagmei *"sunt ținute să facă dovada că au încercat procedura medierii"*, cuprinsă în partea introductivă a alin. (1) al art. 60¹ din Legea nr. 192/2006, astfel cum a fost modificată prin art. I pct. 16 din legea criticată, se instituie obligația părților de a încerca soluționarea litigiului prin mediere, dispunând ca părțile să facă dovada acestei încercări. Textul de lege criticat impune părților să încerce soluționarea litigiului prin mediere, ceea ce reprezintă o normă imperativă, care impune părților o anumită acțiune, iar nu o normă permisivă, care ar lăsa la aprecierea părții alegerea unei anumite conduite, și anume aceea de a încerca sau nu soluționarea litigiului prin mediere.

Or, referitor la dispozițiile art. 60¹ din Legea nr. 192/2006, prin Decizia nr. 266/2014, Curtea Constituțională a reținut că acest articol de lege *"trebuie privit din prisma efectelor declarării ca neconstituționale a prevederilor art. 2 alin. (1) și (1²) din Legea nr. 192/2006. Astfel, în cazul în care părțile vor opta pentru mediere, în scopul rezolvării diferendelor existente între ele, acestea se vor prezenta la ședința de informare cu privire la avantajele medierii doar în situația în care vor considera necesară participarea la o astfel de ședință, pentru informații și lămuriri cu privire la avantajele medierii.[...]. Participarea la ședința de informare nu va mai reprezenta, însă, o obligație pentru părți, ci o opțiune voluntară a persoanelor interesate să recurgă la o asemenea metodă alternativă, facultativă, de soluționare a conflictelor"*.

Prin urmare, deși legiuitorul a eliminat obligativitatea participării la ședința de informare asupra medierii, prin dispozițiile criticate s-a instituit obligația părților de a încerca soluționarea litigiului prin mediere, dispunând ca părțile să facă dovada acestei încercări, contrar celor avute în vedere în considerentele Deciziei nr. 266/2014, referitor la caracterul facultativ al procedurii de mediere.

Referitor la a treia dispoziție, Curtea Constituțională a reținut că textul de lege criticat modifică dispozițiile art. 227 din Codul de procedură civilă, care reglementează posibilitatea/facultatea judecătorului de a recomanda părților să recurgă la mediere, și instituie obligația judecătorului de a dispune trimiterea părților la mediere, în cauzele ce pot face, potrivit legii, obiect al medierii și *"care se află pe rolul primei instanțe de judecată de mai mult de 18 luni de la investirea acesteia, fără a fi soluționate"*, exceptând cauzele în care părțile au

încercat soluționarea prin mediere. Or, această obligativitate a trimiterii părților la mediere, chiar limitată la anumite cauze și în anumite condiții, este contrară celor statuate prin Decizia nr. 266/2014, care consacră medierea ca fiind o procedură facultativă, alternativă și informală.

Încălcarea art. 147 alin. (4) din Constituția României

În ceea ce privește caracterul și aplicabilitatea în timp a deciziilor Curții Constituționale, art. 147 alin. (4) din Constituție prevede că „*Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.*” Cât despre efectul deciziilor Curții Constituționale pronunțate în cadrul controlului de constituționalitate *a priori*, art. 147 alin. (2) din Constituție statuează că „*În cazurile de neconstituționalitate care privesc legile, înainte de promulgarea acestora, Parlamentul este obligat să reexamineze dispozițiile respective pentru punerea lor de acord cu decizia Curții Constituționale.*”

În speță, procedând la reexaminarea legii care face obiectul prezentei sesizări, pentru a o pune în acord cu Decizia nr. 266/2014, legiuitorul a inclus în forma adoptată următoarele dispoziții:

3. La articolul 2, după alineatul (5) se introduc șase noi alineate, alin. (6) – (11), cu următorul cuprins:

„(6) Judecătorul, procurorul, notarul public, avocatul, executorul judecătoresc și consilierul juridic recomandă părților, respectiv părții pe care o reprezintă, soluționarea amiabilă a litigiului, respectiv a conflictului, prin procedura medierii, potrivit legii speciale.

(9) Persoanele fizice sau juridice au dreptul de a-și soluționa disputele prin mediere atât în afara, cât și în cadrul procedurilor obligatorii de soluționare amiabilă a conflictelor prevăzute de lege.”

16. La articolul 61, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alin. (3) și (4), cu următorul cuprins:

„(3) În cazurile prevăzute la art. 60¹, dacă odată cu primirea cererii de chemare în judecată, reclamantul nu a depus dovada că s-a încercat soluționarea conflictului prin mediere, instanța, odată cu comunicarea cererii de chemare în judecată, va solicita atât reclamantului, cât și părâtului, să depună dovada că au încercat soluționarea pe cale amiabilă a litigiului, dacă o astfel de încercare a avut loc.

(4) În cazul în care până la data la care judecătorul fixează prin rezoluție, potrivit art. 201 alin. (3) din Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările ulterioare, primul termen de judecată, niciuna dintre părți nu comunică instanței dovada prevăzută la alin. (2), instanța va solicita părților depunerea acesteia până la primul termen de judecată.“

Învederăm că prevederile anterior citate contravin celor reținute prin Decizia nr. 266/2014 a Curții Constituționale, deoarece:

1. Art. 2 alin. (6) din Legea nr. 192/2006 instituie o obligație în sarcina judecătorului, procurorului, notarului public, avocatului, executorului judecătoresc și consilierului juridic de a recomanda părții pe care o reprezintă soluționarea amiabilă a litigiului / conflictului prin procedura medierii, ceea ce contravine caracterului facultativ al acesteia, chiar dacă nu s-a prevăzut o sancțiune pentru neîndeplinirea acestei obligații.
2. Art. 2 alin. (9) din Legea nr. 192/2006 face referire la proceduri obligatorii de soluționare amiabilă a conflictelor prevăzute de lege, ceea ce contravine caracterului facultativ al procedurii de mediere și poate conduce la interpretări neunitare.
3. Art. 61 alin. (3) și (4) obligă atât reclamantul să depună odată cu cererea de chemare în judecată dovada că s-a încercat soluționarea conflictului prin mediere, cât și instanța să solicite părților depunerea de probe în acest sens, cel târziu până la primul termen de judecată, ceea ce contravine caracterului facultativ al procedurii de mediere, chiar dacă nu s-a prevăzut o sancțiune pentru neîndeplinirea acestei obligații.

Prin încălcarea efectelor *erga omnes* ale deciziei de constatare a neconstituționalității, legiuitorul procedează într-un mod contrar comportamentului constituțional loial de care acesta trebuie să dea dovadă față de instanța constituțională și față de jurisprudența acesteia. Întrucât respectarea jurisprudenței Curții Constituționale constituie una dintre valorile care caracterizează statul de drept, obligațiile constituționale care rezultă din jurisprudența instanței constituționale circumscriu cadrul activității legislative viitoare. Or, prin adoptarea unei soluții

legislative similare cu cea constatată, în precedent, ca fiind contrară dispozițiilor art. 1 alin. (5) și art. 21 din Constituție, legiuitorul acționează *ultra vires*, încălcându-și obligația constituțională rezultată din art. 147 alin. (4) din Constituție.

În considerarea motivelor anterior expuse, solicităm Curții Constituționale admiterea prezentei sesizări și declararea art. I pct. 3 și art. I pct. 16 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator (PL-x nr. 483/2016) ca fiind neconstituționale.

În drept, ne întemeiem sesizarea atât pe dispozițiile art. 133 alin. (3) din Regulamentul Camerei Deputaților, cât și pe dispozițiile art. 15 alin (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

TABEL CU SEMNĂTĂRII SESIZĂRII DE NECONSTITUTIONALITATE
A LEGII PENTRU MODIFICAREA SI COMPLETAREA LEGII
NR. 192/2006 PRIVIND MEDIEREA SI ORGANIZAREA
PROFESIEI DE MEDIATOR (PLx 483/2016)

NR.	DEPUTAT	SEMNĂTURĂ	PARTID
1.	BARNA ILIE-DAN		USR
2.	BENGA TUDOR-VLAD		USR
3.	BOTEZ MIHAI-CĂTĂLIN		USR
4.	BULAI IULIAN		USR
5.	CHICHIRĂU COSETTE-PAULA		USR
6.	COSMA LAVINIA-CORINA		USR
7.	DAN NICUȘOR-DANIEL		Afiliat USR
8.	DEHELEAN SILVIU		USR
9.	DRULĂ CĂTĂLIN		USR
10.	DURUȘ VLAD-EMANUEL		USR
11.	GHINEA CRISTIAN		USR
12.	ION STELIAN-CRISTIAN		USR
13.	IURIȘNIȚI CRISTINA-IONELA		USR
14.	LUPESCU DUMITRU		USR
15.	MOȘTEANU LIVIU-IONUȚ		USR
16.	NĂSUI CLAUDIU-IULIUS-GAVRIL		USR
17.	POP RAREȘ-TUDOR		USR
18.	POPESCU NICOLAE-DANIEL		USR
19.	PRISNEL ADRIAN-CLAUDIU		USR
20.	PRUNĂ CRISTINA-MĂDĂLINA		USR
21.	RĂDULESCU DAN-RĂZVAN		USR
22.	RODEANU BOGDAN-IONEL		USR
23.	SEIDLER CRISTIAN-GABRIEL		USR
24.	STANCIU-VIZITEU LUCIAN-DANIEL		USR
25.	UNGUREANU EMANUEL-DUMITRU		USR
26.	VLAD SERGIU-COSMIN		USR
27.	ZAINEA CORNEL		USR
28.			
29.			
30.			

TABEL CU SEMNATARII SESIZĂRII CURȚII CONSTITUȚIONALE
CU PRIVIRE LA LEGEA PENTRU MODIFICAREA ȘI COMPLETAREA
LEGI NR 192/2006 PRIVIND MEDIEREA ȘI ORGANIZAREA
PROFESIEI DE MEDIATOR (PLX-nr 483/2016)

Nr. Crt.	Nume	Semnătura
1.	Raluca Turcan	
2.	Achiței Vasile Cristian	
3.	Alexe Costel	
4.	Anastase Roberta Alma	
5.	Andronache Gabriel	
6.	Ardelean Ben Oni	
7.	Balan Ioan	
8.	Bica Dănuț	
9.	Bodea Marius	
10.	Bode Lucian Nicolae	
11.	Boroianu Robert Aurel	
12.	Buican Cristian	
13.	Bumb Sorin-Ioan	
14.	Calista Mara Daniela	
15.	Cherecheș Florica	
16.	Cherecheș Viorica	
17.	Cozmanciuc Mugur	
18.	Culeafă Mihai	
19.	Cupșa Ioan	
20.	Dobre Victor Paul	

21.	Fădor Angelica
22.	Gheorghe Daniel
23.	Gheorghe Tinel
24.	Gheorghiu Bogdan
25.	Ghilea Gavrilă
26.	Giugea Nicolae
27.	Gudu Vasile
28.	Heiuș Lucian
29.	Huțucă Bogdan Iulian
30.	Ioniță Antoneta
31.	Ionescu George
32.	Leoreanu Laurențiu
33.	Lungu Tudorița
34.	Mareș Mara
35.	Mihalescul Dumitru
36.	Moldovan Sorin-Dan
37.	Neagu Nicolae
38.	Nicoară Romeo Florin
39.	Olar Corneliu
40.	Oprea Dumitru
41.	Oros Nechita-Adrian
42.	Palăr Ionel
43.	Pirtea Marilen
44.	Popescu Pavel
45.	Popescu Virgil Daniel

46.	Preda Cezar
47.	Predoiu Marian-Cătălin
48.	Prișcă Razvan Sorin
49.	Raetchi Ovidiu- Alexandru
50.	Răcuci Claudiu Vasile
51.	Roman Florin Claudiu
52.	Romanescu Cristinel
53.	Săftoiu Ana- Adriana
54.	Schelean-Somfelean Valeria Diana
55.	Sitterli Ovidiu-Ioan
✓ 56.	Sighiartău Robert Ionatan
57.	Stamatian Vasile Florin
58.	Stroe Ionut Marian
✓ 59.	Șișcu George
60.	Șovăială Constantin
61.	Ștefan Ion
62.	Știrbu Gigel Sorinel
63.	Trăilă Cristina
64.	Varga Glad-Aurel
✓ 65.	Varga Vasile
66.	Vîlceanu Dan
67.	Voicu Mihai

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

**pentru modificarea și completarea Legii nr. 192/2006
privind medierea și organizarea profesiei de mediator**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. – Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 22 mai 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 2. – (1) Dacă legea nu prevede altfel, părțile, persoane fizice sau juridice, își pot soluționa conflictele de orice natură prin procedura medierii, chiar și după declanșarea unui proces în fața instanței de judecată.

(2) Dovada încercării procedurii de mediere se face printr-un certificat de informare eliberat de mediatorul care a realizat informarea, în cazul în care părțile au parcurs doar ședința de informare, sau prin procesul-verbal de încheiere a procedurii de mediere, conform art. 57. În cazul în care una dintre părți refuză în scris participarea la mediere, nu răspunde invitației prevăzute la art. 43 alin. (1) ori nu se prezintă la data fixată pentru mediere, se întocmește un proces-verbal, care se depune la dosarul instanței și nu constituie dovadă a încercării de mediere, conform art. 60¹.”

2. La articolul 2, după alineatul (2) se introduc patru noi alineate, alin. (2¹) – (2⁴), cu următorul cuprins:

„(2¹) Prin excepție de la alin. (2), dovada încercării procedurii de mediere de către reclamant va fi considerată ca fiind îndeplinită și prin depunerea la dosarul cauzei a procesului-verbal de neprezentare a uneia dintre părți, întocmit de mediator, numai în situația în care se probează primirea invitației la mediere de către pârât.

(2²) Ședința de informare cu privire la avantajele medierii este etapa prealabilă încheierii contractului de mediere, cuprinsă în procedura medierii, prin care mediatorul folosind tehnici de comunicare specifice profesiei, în condiții de neutralitate, imparțialitate și confidențialitate, analizează conflictul și prezintă părților avantajele apelării la procedura medierii pentru conflictul lor concret, le dă toate informațiile necesare în scopul de a ajuta și determina părțile, ca în deplin acord și cunoștință de cauză, să accepte rezolvarea neînțelegerilor dintre ele prin mediere.

(2³) Certificatul de informare este documentul eliberat de către mediator în urma efectuării ședinței de informare cu privire la avantajele medierii pentru toate părțile implicate în conflict, dacă acestea decid că nu doresc semnarea contractului de mediere. Certificatul de informare se eliberează în mod gratuit tuturor părților implicate.

(2⁴) Procesul-verbal încheiat conform art. 2 alin. (2) este documentul care se eliberează de mediator în cazul în care una dintre părțile implicate refuză în scris participarea la mediere, nu răspunde invitației la mediere ori nu se prezintă la data fixată pentru mediere și va cuprinde în conținutul său demersurile efectuate. Procesul-verbal se va elibera părții care se prezintă la data fixată pentru mediere, în condițiile probării primirii invitației.”

3. La articolul 2, după alineatul (5) se introduc șase noi alineate, alin. (6) – (11), cu următorul cuprins:

„(6) Judecătorul, procurorul, notarul public, avocatul, executorul judecătoresc și consilierul juridic recomandă părților, respectiv părții pe care o reprezintă, soluționarea amiabilă a litigiului, respectiv a conflictului, prin procedura medierii, potrivit legii speciale.

(7) Prevederile prezentei legi sunt aplicabile și conflictelor din domeniul protecției consumatorilor, în cazul în care consumatorul invocă existența unui prejudiciu ca urmare a achiziționării unor produse sau servicii defectuoase, a nerespectării clauzelor contractuale ori a garanțiilor acordate, a existenței unor clauze abuzive cuprinse în

contractele încheiate între consumatori și agenții economici ori a încălcării altor drepturi prevăzute de legislația națională sau a Uniunii Europene în domeniul protecției consumatorilor.

(8) În litigiile dintre consumatori și comercianți în materie de consum, procedura medierii se aplică în mod corespunzător.

(9) Persoanele fizice sau juridice au dreptul de a-și soluționa disputele prin mediere atât în afara, cât și în cadrul procedurilor obligatorii de soluționare amiabilă a conflictelor prevăzute de lege.

(10) Nu pot face obiectul medierii drepturile strict personale, cum sunt cele privitoare la statutul persoanei, precum și orice alte drepturi de care părțile, potrivit legii, nu pot dispune prin convenție sau prin orice alt mod admis de lege.

(11) În orice convenție ce privește drepturi asupra cărora părțile pot dispune, acestea pot introduce o clauză de mediere, a cărei validitate este independentă de validitatea contractului din care face parte.”

4. La articolul 12 alineatul (2), după litera h) se introduc patru noi litere, lit. i) – l), cu următorul cuprins:

- „i) corpul profesional al mediatorilor județean din care face parte;
- j) formarea profesională continuă;
- k) denumirea formei de exercitare a profesiei de mediator;
- l) date de contact ale mediatorului sau formei de exercitare (nr. telefon, nr. fax, adresă de e-mail).”

5. La articolul 17, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Consiliul de mediere se organizează și funcționează potrivit prevederilor prezentei legi, ale regulamentului său de organizare și funcționare și ale Statutului profesiei de mediator.”

6. La articolul 18, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Consiliul de mediere înființează Institutul de formare continuă, în vederea creșterii calității pregătirii profesionale continue a mediatorilor autorizați.”

7. Articolul 24 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 24. – (1) Mediatorii se pot constitui în asociații profesionale locale și naționale, având drept scop reprezentarea

intereselor profesionale și protejarea statutelor, și pot adera la asociații profesionale internaționale în condițiile legii.

(2) Totalitatea mediatorilor autorizați de către Consiliul de mediere constituie Corpul profesional al mediatorilor din România (CPMR).

(3) Corpul profesional al mediatorilor din fiecare județ (CPMJ), respectiv din municipiul București (CPMB), este constituit din toți mediatorii care au sediul profesional principal/secundar înregistrat în județul respectiv sau în municipiul București.

(4) CPMR va avea un reprezentant în relația cu sistemul judiciar la nivelul fiecărei curți de apel din România.

(5) Organizarea și funcționarea CPMR în structuri județene și pe lângă curți de apel se vor face conform Statutului profesiei de mediator.”

8. La articolul 38, după litera e) se introduce o nouă literă, lit. f), cu următorul cuprins:

„f) neplata taxelor profesionale constituie abatere disciplinară și se sancționează conform statutului profesional.”

9. La articolul 41, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 41. – (1) Hotărârea Consiliului de mediere de aplicare a sancțiunilor prevăzute la art. 39 alin. (1) poate fi atacată la instanța de contencios administrativ competentă.”

10. La articolul 58, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Acordul părților nu trebuie să cuprindă prevederi contrare legii și ordinii publice. În condițiile în care legea impune îndeplinirea unor condiții de fond și formă, legalitatea acordului de mediere poate fi verificată și atestată fie de avocații părților sau de către un notar public, în situația în care acestea au fost asistate pe parcursul procedurii de mediere, fie de un alt avocat sau notar public ales de mediator cu acordul părților.”

11. La articolul 58, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alin. (2¹) și (2²), cu următorul cuprins:

„(2¹) Acordul de mediere verificat și atestat de către avocații părților, de către notarul public sau de către un avocat sau notar public ales de mediator cu acordul părților, este titlu executoriu.

(2²) În situația menționată la alin. (2¹), sunt aplicabile și prevederile art. 16 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, cu modificările și completările ulterioare.”

12. La articolul 58, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alin. (7), cu următorul cuprins:

„(7) Înțelegerea părților are caracter obligatoriu pentru ele.”

13. La articolul 59, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Părțile sau partea interesată se pot/se poate înfățișa la instanța judecătorească pentru a cere, îndeplinind procedurile legale, să se dea o hotărâre care să consfințească înțelegerea lor. Competența aparține fie judecătoriei în a cărei circumscripție își are domiciliul sau reședința ori, după caz, sediul, oricare dintre părți, fie judecătoriei în a cărei circumscripție se află locul unde a fost încheiat acordul de mediere. Hotărârea prin care instanța încuviințează înțelegerea părților se dă în camera de consiliu și constituie titlu executoriu în condițiile legii. Dispozițiile art. 438 – 441 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.”

14. La articolul 59, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alin. (2¹) și (2²), cu următorul cuprins:

„(2¹) Părțile sau partea interesată se pot/se poate înfățișa la notarul public în vederea autentificării acordului de mediere.

(2²) Judecătorul, dacă consideră necesar, solicită prezența tuturor părților.”

15. La articolul 60², alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 60². – (1) Etapa de informare și analiza de conflict din cadrul procedurii de mediere, incluzând și formalitățile pentru convocarea părților, nu pot depăși 15 zile calendaristice. Prevederile art. 2.532 pct. 7 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, sunt aplicabile în mod corespunzător.”

16. La articolul 61, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alin. (3) și (4), cu următorul cuprins:

„(3) În cazurile prevăzute la art. 60¹, dacă odată cu primirea cererii de chemare în judecată, reclamantul nu a depus dovada că s-a

încercat soluționarea conflictului prin mediere, instanța, odată cu comunicarea cererii de chemare în judecată, va solicita atât reclamantului, cât și pârâtului, să depună dovada că au încercat soluționarea pe cale amiabilă a litigiului, dacă o astfel de încercare a avut loc.

(4) În cazul în care până la data la care judecătorul fixează prin rezoluție, potrivit art. 201 alin. (3) din Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările ulterioare, primul termen de judecată, niciuna dintre părți nu comunică instanței dovada prevăzută la alin. (2), instanța va solicita părților depunerea acesteia până la primul termen de judecată.”

17. La articolul 63, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Odată cu pronunțarea hotărârii, instanța va dispune, la cererea părții interesate, restituirea taxei judiciare de timbru, plătită pentru învestirea acesteia, cu excepția cazurilor în care conflictul soluționat pe calea medierii este legat de transferul dreptului de proprietate, constituirea altui drept real asupra unui bun imobil, partaje și cauze succesorale, caz în care se vor restitui 50 de procente din taxa achitată.”

18. La articolul 65 se introduce un nou alineat, alin. (2), cu următorul cuprins:

„(2) Autoritatea tutelară competentă întocmește și eliberează, la cererea mediatorului cu care părțile au încheiat contractul sau la cererea oricăreia dintre părți, raportul de anchetă psihosocială care este comunicat solicitantului.”

19. După articolul 75 se introduce un nou articol, art. 76, cu următorul cuprins:

„Art. 76. – Dispozițiile prezentei legi se completează cu dispozițiile Statutului profesiei de mediator.”

Art. II. – În termen de 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, Legea nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 22 mai 2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta lege, se va republica, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, în condițiile art. 147 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR

PREȘEDINTELE
SENATULUI

FLORIN IORDACHE

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

București,
Nr.